

Mester Györgyi

A kíváncsi cserebogár

A kis **cserebogár** sokadik körét rótt a zöldellő rét felett. A pár nap alatt, amióta szárnyat bontott, sok mindent látott táncos röptében, de amikor egy apró tócsában a saját tükörképét is megpillantotta, rájött, hogy igencsak jellegtelen a külseje. Talán azért is van egyedül, és nem csatlakozott hozzá, nem barátkozik vele senki.

Vajon a semleges, világosbarna szárnyfedő az oka mindennek? Senki észre sem veszi, azért olyan magányos? Kíváncsi lett, hogyan él a többi bogár, akiknek látványosabb, érdekesebb a megjelenése.

Elsőnek egy piros hátú, **hétpettyes katicabogár** útját követte le, óvatosan, a levegőben utána röpülve. A katica igazán mutatós darab volt. A színe feltűnő, tüzesen piros, a pöttyei pedig csak még izgalmasabbá tették a ruházatát. A kerekded bogárka megült egy harsányan zöldellő bokron, és hamarosan csemegézni kezdett a levél hátoldalán hemzsegő apró tetvekből.

Teltek a percek, amikor hirtelen, szinte a semmiből, egy másik katica tűnt elő. Sárga volt a háta, és őt is apró pettyek díszítették, de nem is ez volt a baj. Nem divatbemutatót akartak rendezni, sem vetélkedni egymással, kinek szebb a ruhája, hanem ..., a sárga harlekin katica megtámadta, majd falatozni kezdett rokonából, a piros pettyesből.

A cserebogár azonnal szárnyra kapott, mert látni sem akarta a szörnyűség folytatását.

Hát hiába olyan feltűnő, és szép a piros-pöttyös katica, nem előnye származik a külsejéből, hanem támadásnak teszi ki magát? Talán nem is olyan jó katicabogárnak lenni ..., szűrte le a tanulságot a történetből a cserebogár.

Folytatta hát repülő körútját a mi kíváncsi kis cserebogarunk. Most egy **méhecske** akadt a látókörébe. Őt is rögtön elkezdte irigyelni, mivel az apró pihés rovar ruháját sárga csík díszítette. Ez is milyen mutatós egy darab – gondolta. Biztosan jobban boldogul ő is az életben, mint én, a jelentéktelen külsőmmel.

Követte a méhecskét. Nagyon sokat repültek, mivel hol az egyik virágra szállt le a kis méh, hol a másikon ült meg egy darab ideig. És folyton csak szorgoskodott, lábával besöpörte puttonyába a virágport. Csak dolgozott, és dolgozott, meg nem állt egy pillanatra sem.

Egy idő után a cserebogár megelégedte, hogy folyton azt kell látnia, a méhecske nem pihen, szünet nélkül végzi a munkáját.

Cserebogarunk úgy gondolta, mit ér a szépség, ha semmi haszna nincs belőle a méhnek, hiszen a ruhája csak „munkaruha”. Nem gyönyörködik benne senki, egyfolytában lótt-fut, röptül, mást sem csinál, csak hajtja magát, dolgozik.

- *Na, ezen sincs mit irigyelnem* – mondta magában a cserebogár.

A kíváncsisága azonban tovább hajtotta. Annyira elgondolkodott, hogy túlröpült a réten, ahol azelőtt még sohasem járt. Váratlanul egy veteményesben találta magát. A kertben zöldségeket termelt a gazda, de a zöldfélék mellett egy kis kukoricát és krumplit is ültetett a földje végébe.

Kíváncsi cserebogarunk ott pillantotta meg a hozzá hasonló méretű, de sokkal-sokkal pompásabb, érdekesebb ruhájú rovartársát, a **krumplibogarat**.

- *Hogy ez milyen jól néz ki ebben a sikkes, hosszában csíkozott öltözetben!* – gondolta. És még karcsúsítja is a sok csík – irigykedett tovább.

Ekkor váratlanul egy nagy, két lábon járó élőlény jelent meg a kertben. Valami masina volt a kezében, amiből a zöld krumplilevelekre szúrós szagú port fújt.

Cserebogarunk szinte maga is elalélt a furcsa szagtól, igyekezett is távolabbra repülni, amikor azt kellett látnia, hogy a ragyogó ruhájú krumplibogarak mind a földre potyognak, és láthatóan nem élnek tovább az életüket, hiába a szép ruha, ott pusztulnak el a krumplitövek mellett.

Hát, azt hiszem, én már mindent láttam. Nem is nézelődöm tovább. A kíváncsiságom kielégült, és leszűrtem a tanulságot is. Hiába szép valaki, ha a szépsége céltalan, a feltűnőség ráirányítja az ellenségei figyelmét, és veszélyezteti az életét.

- *Inkább maradok jellegtelen, barna, kis bogár, aki nem áll útjában senkinek* – gondolta a kíváncsi cserebogár, és vidáman tovább rótt a köröket a virágzó, tavaszi rét felett.

